

Джуді Муді

Джуді Мудінгтон

ХТО Є

Тато

Річард «Джон Генкок» Муді

Мама

Кейт «Бетсі Росс» Муді

Джон Генкок

той, хто першим
підписав Декларацію
незалежності

Торі

не належить до партії
торі, колекціонерка
цукрових пакетиків

ХТО

Пол Ревір

дзвонар, виробник
фальшивих
зубів, опівнічний
вершник

Сибіл Ладінгтон

Сибіл Ла-Ді-Да,
Пол Ревір в дівочій
подобі

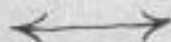

Стінк

глашатай,
фанат музичних
туалетів

Френк

співучасники
злочину –
Бостонського
ваннування

Рокі

Квасоляне місто,
Му-сса-чу-сетс

Увага! Увага!

Вона, Джуді Муді, була в Бостоні! У квасоляному місті! У Мас-са-чу-сет-сі! У колиці свободи, де народилися Бен Знаменитий Франклін і Пол Ревір. Саме в цих краях відбулося Бостонське чаювання і підписання Декларації незалежності.

– Бостон класний! – сказала Джуді.

Найкращим під час перебування у Бостоні було таке:

1) дводенна свобода від школи (а саме: від контрольної з правопису, від домашніх завдань і від тристорінкового звіту про прочитану книжку);

2) десять мільйонів годин свободи – не треба їздити в авто поруч зі Стінком;

3) свобода від щоденного розчісування.

Вона, Джуді Муді, пасажирка першого в Америці метро, прямувала нарешті до найсправжнішої Стежки свободи! До місця, де почалася її країна. До початку всього.

Американська революція! Декларація незалежності! Свобода!

ГРАНДІОЗНО!

Джуді із сім'єю піднялася сходами і вийшла на свіже повітря парку Бостон-Коммон, де в інформаційній будці тато придбав путівник Стежкою свободи.

– Ти знала, що раніше в цьому парку паслися корови? – запитав Стінк. – Так написано на табличці.

– Ласкаво просимо до МУ-сса-чусет-са! – оголосила Джуді і розреготалася. Якби тут були Рокі чи Френк Перл, вони б також реготали.

– Лише подумай, – сказала Джуді Стінкові. – Просто зараз, цієї самої миті, коли я от-от ступлю на Стежку свободи, там, у Вірджинії, пан Тодд, напевне, дає «З-Т» класу контрольну з правопису. І саме в цю секунду мої однокласники гризуть гумки на своїх простих олівцях.

– Пощастило тобі. А я пропускаю сьогодні День футболок навспак.

– Стежка починається простісінько тут, у Бостон-Коммон, – сказав тато.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

– Ми можемо піти подивитися на качок? – запитав Стінк. – Чи жаб? На мапі позначений жаб'ячий ставок.

– Стінку, ми вирушаємо Стежкою свободи. Не Жаб'ячою стежкою.

– З чого почнемо? – поцікавилася мама.

– Чаювання! Корабель Бостонського чаювання! – гукнула підстрибуючи Джуді.

– Ми подолали увесь цей шлях до Бостона задля чаювання? – скривився Стінк.

– Не просто чаювання, – відказала мама.

– Люди припливли сюди з Англії, – став пояснювати тато, – тому що хотіли свободи від королівських вказівок.

– Тату, це чергова ДНІ? Довга нудна історія? – запитав Стінк.

– Це все зовсім НЕ нудно, Стінку, – сказала Джуді. – Це початок всієї нашої країни. Якби не сталося того грандіозного чаювання, не було б і Америки. Американці відмовилися пити чай, привезений з Англії.

– Не лише чай, – додала мама. – Британці змусили їх платити несправедливі податки на купу товарів, таких як папір чи цукор. Називалися ці документи Акт про гербовий збір і Акт про цукровий збір. Та американцям ніхто не пояснив, на що використовуватимуться гроші з цих податків.

– Не розумію, – мовив Стінк.

– Ми не хотіли, щоб нами керував якийсь старий сердитий король, – пояснила Джуді.

– Америка хотіла бути самостійною і незалежною, – сказала мама. – Вільною